

Universitätsbibliothek Wuppertal

Davidis Ruhnkenii Opuscula Varii Argumenti, Oratoria, Historica, Critica

Ruhnken, David

Lugduni Batavorum, 1823

Epistola ad W. F. van der Wilp

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1677](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1677)

DAVIDIS RUHNKENII

EPISTOLA

AD VIRUM DOCTISSIMUM

W. F. VAN DER WILP.

EXIMIO ERUDITISSIMOQUE VIRO,

W. F. VAN DER WILP

S. P. D.

DAVID RUHNKENIUS.

Et si nimis audacter facere videor, cum Te, Vir Doctissime, tot tamque variis negotiis distentum literis meis interpello: tamen ab insigni Tua, quam optimus quisque celebrat, humanitate facile me veniam impetraturum confido. Ut vero ratio, quae me ad scribendum impulit, penitus a te intelligatur, rem omnem, quam potero brevissime, exponam. Accidit nuper, ut Joannes van der Linden, verum librario- rum ornamentum, et Daniel Goedval, vir nec ipse laude sua fraudandus, me convenirent, quaeritantes, num rationes meae ita ferrent, ut studiis illustris florentissimique Juvenis Sixii praeesse possem? Quam quidem conditionem cum cupidissime amplexarer, de laudatorum virorum sententia nihil prius faciendum fuit, quam ut Tibi, Vir Eximie, cui idonei prae-

ceptoris eligendi cura omnis demandata est, quis essem, quave studiorum ratione uterer, bona fide indicarem; ut nimirum Tu ex iis iudicium facere possis, repudiandusne sim, an studiis tanti adolescentis praeficiendus? Quamquam, ut verum fatear, vix a pudore, quem mea mihi natura tribuit, impetravi, ut has ad te literas darem. Nescio enim, quomodo animus ab iis proferendis abhorreat, quae cum mea aliqua laude videantur esse conjuncta. Diu igitur tergiversantem vicit tandem obstinata amicorum voluntas, mihi hunc quidquid est literarum extorsit. Atque ut hinc ordiar, scito, Vir Praestantissime, me honestis parentibus in Pomerania Borussia natum esse, iisque in primo aetatis flore eruditum artibus, quibus puerilis aetas impertiri solet (*). Annum agens sextum decimum, patria valere jussa, in celeberrimas Germaniae Academias me contuli, ibique per quadriennium, et quod excurrit, ita sum versatus, ut nonnihil quidem temporis philosophiae, plurimum vero jurisprudentiae, historiae, et antiquitati tam Graecae, quam Romanae tribuerem (†). Eodem tempore ad moderanda studia Generosissimi juvenis ab Uffenbach eligebar, quocum aliquanto post, perlustratis nobilissimis Germaniae et Belgii regionibus, in hanc Academiam sum delatus. Ex quo vero ille morte patris conturbatus in patriam remigravit, ego literarum humaniorum dulcedine, et praestantium magistrorum doctrina captus, in Batavia, vera omnis humani-

[(*) Conf. Vita Ruhnk. p. 6 sqq.]

[†] Cf. ibid. p. 11—16.]

tatis nutrice, permanere, ibique fortunam meam, si fieri posset, stabilire, animum induxi. Interea in hac musarum sede ita literis vacavi, ut et meam auxerim doctrinam, et gratiam apud multos interim sane quam luculentam. Obtigerunt autem mihi duces auctoresque complures, quos si vel voto fingendi fuissent, neque elegantiores, neque doctiores optare potuissem, in Jurisprudencia quidem Gerlacus Scheltinga, in antiquit. et histor. Fr. Oudendorpius, in Graecis Joannes Alberti, et inprimis Vir Summus, Tiber. Hemsterhusius, in quo ego colendo patriam mihi constitui pietatem. Horum omnium testimonia mihi non desunt, si haec vel a Te, vel ab ipso Illustri Consule exigantur. Quamquam vix privatis elogiis opus videtur, cum nuper Reverendus Alberti in praefat. ad Hesychium publica me laude dignum putavit. Sed ego profecto rubore suffundor, qui ea de me scribere cogor, quae Tibi magnificentius quam verius dicta videri possunt. Verum prohibeat a me Deus Thrasonum insolentiam, ut prohibet certe. Interim in hac Academia horas subsecivas Constantini Harmonopuli Graeco Promptuario Juris Romani emendando et illustrando dicavi, invitatus ad id cum MSS. quae Bibliotheca publica asservat, copia, tum vero magni Hemsterhusii mei voluntate. Haec fere sunt, Vir praestantissime, quae ad studiorum meorum rationem pertinent, quaeque Te ignorare nolui. De moribus meis malle alios judicium ferre, quam me ipsum, Brevi tamen sic habeto, me, fastiditis seculi deliciis, soli mihi et Musis vivere, et cujusvis potius rei laude, quam integritate vitae et candore vere Germanico

cui.

cuiquam mortalium concedere. Quodsi haec erudiendi Generosissimi Sixii provincia Tuâ mihi commendatione obtigerit, Te ego tamquam fortunae meae auctorem et amplificatorem numquam non suspiciam, cultuque prosequar sempiterno. Atque hic finem facerem scribendo, nisi scire cuperem, num forte praesentia mea adjumento mihi esse posset. Quodsi Te ita judicare intellexero, quam primum me in viam dabo. Etiam atque etiam vale, Vir Eximie, mihi-que benevolentia Tua, qua nemini deesse soles, quaeso, subvenias. Lugd. Batav. d. 30. Dec. MDCCXLV.